

Wyrok z dnia 18 grudnia 2006 r.

II PK 150/06

Dopuszczenie pracownika do pracy na podstawie prawomocnego wyroku przywracającego do pracy na poprzednich warunkach oznacza wykonanie tego wyroku (art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.), choćby tego samego dnia pracodawca powierzył pracownikowi wykonywanie innej pracy na podstawie art. 42 § 4 k.p. i wypowiedział umowę o pracę.

Przewodniczący SSN Józef Iwulski, Sędziowie SN: Katarzyna Gonera, Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 18 grudnia 2006 r. sprawy z powództwa Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w W. przeciwko Grzegorzowi D. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy z dnia 22 grudnia 2005 r. [...]

o d d a l i ł skargę kasacyjną.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2005 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego Grzegorza D. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy z dnia 15 września 2005 r. pozbawiającego w całości wykonalności wyrok Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 23 grudnia 1999 r. [...] (zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 1 marca 2001 r.) przywracającego Grzegorza D. do pracy w Wojewódzkim Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w W. na dotychczasowych warunkach pracy i płacy. Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia dokonane przez Sąd pierwszej instancji, które przedstawiają się następująco. Pozwany Grzegorz D. od dnia 1 czerwca 1994 r. był zatrudniony w Wojewódzkim Funduszu

Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w L. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku inspektora do spraw kontroli. Od dnia 1 września 1998 r. powierzono mu funkcję głównego specjalisty do spraw technicznych i kontroli w ramach zespołu ekonomiczno - technicznego do spraw obsługi dotacji i pożyczek z wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 1,8 przeciętnego wynagrodzenia brutto w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat z zysku. W związku z reformą terytorialną i zmianami w administracji publicznej Wojewódzki Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w L. stał się jednostką organizacyjną Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w W. W wyniku zmian organizacyjnych powołano zespoły robocze składające się z przedstawicieli byłych wojewódzkich funduszy w celu ujednolicenia struktur. Grzegorza D. powołano do zespołu do spraw administracyjno-organizacyjnych. Na mocy uchwały Zarządu [...] z dnia 20 maja 1999 r. Biuro Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w W. otrzymało nowy regulamin organizacyjny. Zgodnie z tym regulaminem w skład Biura wchodziły oddziały dzielące się na trzy zespoły: obsługi wniosków, ekonomiczno-finansowy oraz administracji i obsługi. W regulaminie określone zostały również zadania poszczególnych zespołów. W regulaminie przewidziane było również stanowisko pracy głównego specjalisty do spraw kontroli merytorycznej działalności WF, obiegu dokumentacji i przepływu informacji. W dniu 5 sierpnia 1999 r. strona powodowa wypowiedziała pozwanemu umowę o pracę z upływem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Stosunek pracy łączący strony uległ rozwiązaniu z dniem 30 listopada 1999 r. Na skutek powództwa Grzegorza D., wyrokiem z dnia 23 grudnia 1999 r. [...] Sąd Rejonowy w Legnicy przywrócił go do pracy u strony powodowej na dotychczasowych warunkach pracy i płacy.

Pismem z dnia 14 kwietnia 2000 r. strona powodowa poinformowała Grzegorza D., że od dnia 17 kwietnia 2000 r. przywraca go do pracy wykonując wyrok Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 23 grudnia 1999 r. W dniu 17 kwietnia 2000 r. pozwany w następstwie wezwania pracodawcy zgłosił gotowość do podjęcia pracy i pracę tę podjął. Tego samego dnia strona powodowa wypowiedziała pozwanemu umowę o pracę w części dotyczącej warunków pracy i płacy, ze skutkiem na 1 sierpnia 2000 r. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazano niemożność zatrudnienia pozwanego na dotychczasowym stanowisku w związku z wprowadzeniem nowego regulaminu organizacyjnego Biura WFOŚiGW w W. nadanego uchwałą zarządu z dnia 20 maja 1999 r. oraz wprowadzeniem w dniu 1 czerwca 1999 r. zasad wynagradzania członków

zarządu i Biura WFOŚiGW w W. W piśmie wypowiadającym zaproponowano pozwanemu nowe warunki umowy o pracę; jako miejsce pracy określono Wojewódzki Fundusz Ochrony środowiska i Gospodarki Wodnej w W. Oddział w W. oraz wskazano stanowisko specjalisty z wynagrodzeniem zasadniczym miesięcznie w wysokości 1,5 współczynnika wielokrotności przeciętnego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku. Pozostałe warunki umowy o pracę miały pozostać bez zmian. W dniu 17 kwietnia 2000 r. na podstawie art. 42 § 4 k.p. - strona powodowa oddelegowała pozwanego do wykonywania obowiązków specjalisty w zespole obsługi wniosków Biura Funduszu w L. od dnia 18 kwietnia 2000 r. W dniu 21 kwietnia 2000 r. pozwany odwołał się do Sądu Rejonowego w Legnicy od wypowiedzenia warunków pracy i płacy, domagając się przywrócenia do pracy na dotychczasowych warunkach. Z dniem 23 lutego 2001 r. strona powodowa rozwiązała z pozwanym umowę o pracę bez wypowiedzenia. Pozwem z dnia 12 marca 2001 r. pozwany domagał się uznania rozwiązania umowy o pracę dokonanego w dniu 23 lutego 2001 r. za bezskuteczne i przywrócenia go do pracy na dotychczasowych warunkach.

Po połączeniu obu powyższych spraw do wspólnego rozpoznania wyrokiem z dnia 12 grudnia 2002 r. [...] Sąd Rejonowy w Legnicy w punkcie I przywrócił Grzegorzowi D. poprzednie warunki pracy i płacy w Wojewódzkim Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w W., jednakże tylko do dnia 2 marca 2001 r., a w punkcie drugim tego wyroku zasądził Grzegorzowi D. kwotę 20.638,80 zł (wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 marca 2001 r. do dnia zapłaty) tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę. W uzasadnieniu tego wyroku wskazano na to, że pracodawca wypowiadając powodowi warunki pracy i płacy powołał się na te same przyczyny, którymi już poprzednio uzasadniał wypowiedzenie stosunku pracy, co oznacza, że nie wykonał należycie wyroku z dnia 23 grudnia 1999 r. przywracającego powoda do pracy na warunkach sprzed daty rozwiązania z nim stosunku pracy. Wobec tego Sąd Rejonowy, na podstawie art. 45 k.p. w związku z art. 42 § 1 k.p. przywrócił powodowi poprzednie warunki pracy i płacy u strony pozwanej tylko do 2 marca 2001 r., to jest do dnia rozwiązania z powodem stosunku pracy bez wypowiedzenia, uznając równocześnie, że przywrócenie powoda do pracy u pozwanego byłoby niecelowe z uwagi na narastający konflikt pomiędzy stronami oraz ze względu na aktualną sytuację w zakładzie pracy (brak etatów).

Odnosząc się do zarzutów przedstawionych w apelacji od wskazanego wyżej wyroku Sądu Rejonowego z dnia 15 września 2005 r. Sąd drugiej instancji wskazał, że stosownie do art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. podstawą pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności jest wygaśnięcie zobowiązania. Wygaśnięcie zobowiązania następuje wtedy, gdy samo zobowiązanie zostanie zrealizowane albo w związku z zaistniałymi okolicznościami nie podlega już wykonaniu. Zobowiązaniem podlegającym wykonaniu na mocy wyroku Sądu Rejonowego z dnia 23 grudnia 1999 r. [...] było przywrócenie pozwanego do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy. Nakazana tym wyrokiem restytucja stosunku pracy nastąpiła w dniu 17 kwietnia 2000 r., który odpowiadał chwili zgłoszenia przez pozwanego gotowości do świadczenia pracy i przystąpienia do niej. W związku z tym zobowiązanie wynikające z wyroku z dnia 23 grudnia 1999 r. [...] zostało wykonane. Według Sądu drugiej instancji okoliczności, które nastąpiły po przystąpieniu powoda do pracy (wypowiedzenie warunków pracy i płacy), mogły stanowić podstawę do poddania w wątpliwość, czy dokonane przywrócenie do pracy spełniało wszystkie przesłanki właściwego wykonania wyroku (dopuszczenia pracownika do pracy na dotychczasowych warunkach). Nie zmienia to jednak oceny, że poprzedni stosunek pracy został restytuowany, a wypowiedzenie zmieniające podlegało osobnemu zaskarżeniu, z którego pracownik skorzystał. Zdarzenia powstałe po dniu 17 kwietnia 2000 r. - rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz wynikające z wyroku z dnia 12 grudnia 2002 r. [...] stwierdzenie przez Sąd Pracy niecelowości przywrócenia pozwanego do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy, spowodowały, że obowiązek zatrudnienia pozwanego przez stronę powodową na stanowisku głównego specjalisty tak w oddziale L., jak i w., przestał istnieć. Wyrok Sądu Pracy z dnia 12 grudnia 2002 r. był bowiem wynikiem rozpoznania kwestii, czy pozwany w świetle istniejących przepisów prawa, w tym art. 56 k.p. w związku z art. 45 § 2 k.p., może zostać przywrócony do pracy na dotychczasowych warunkach. Wyrok ten nie podważał ani nie pozbawiał skutku prawnego wyroku z dnia 23 grudnia 1999 r., na podstawie którego pozwany został pierwotnie przywrócony do pracy. Wyrok ten rozstrzygał bowiem o bezzasadności wypowiedzenia zmieniającego następującego po przywróceniu do pracy i o niecelowości kolejnego przywrócenia pozwanego do pracy, a dokładnie o niecelowości reaktywowania stosunku pracy (restytuowanego w dniu 17 kwietnia 2000 r.) po jego rozwiązaniu w dniu 2 marca 2001 r. Skoro zatem stosunek pracy łączący strony i będący stosunkiem pracy, którego reaktywację nakazywał Sąd wyrokiem dnia 23 grudnia 1999 r.,

przestał istnieć na mocy wyroku z dnia 12 grudnia 2002 r., to wykonanie wyroku z dnia 23 grudnia 1999 r. stało się bezprzedmiotowe, zobowiązanie wygasło - jego wykonanie byłoby nie do pogodzenia z wyrokiem z dnia 12 grudnia 2002 r. Prowadziłoby bowiem do reaktywacji stosunku pracy, pomimo że o niecelowości jego restytucji wypowiedział się Sąd Pracy w wyroku w sprawie [...] z 12 grudnia 2002 r.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł pozwany. Skarżący wniósł o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez oddalenie powództwa, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

Skarga kasacyjna ma dwie podstawy. W ramach podstawy naruszenia przepisów prawa procesowego skarżący wskazał mające istotny wpływ na wynik sprawy naruszenie: 1) art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 379 pkt. 3 k.p.c. i art. 365 § 1 k.p.c., art. 352 k.p.c., w związku z art. 45 § 1 k.p., przez zmianę istoty merytorycznego rozstrzygnięcia zawartej w pkt I sentencji prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 12 grudnia 2002 r. [...], w którym wobec niewykonania przez powoda podlegającego wykonaniu wyroku [...] uznano wypowiedzenie zmieniające dokonane w dniu 17 kwietnia 2000 r. za bezskuteczne, przywracając pozwanego (po raz wtóry) do pracy i przyjęcie wskutek tejże zmiany, że wyrok [...] został wykonany przez powoda w dniu 17 kwietnia 2000 r. oraz że z dniem 2 marca 2001 r. stosunek pracy pozwanego, wynikający z wyroku [...] przestał istnieć; 2) art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 365 § 1 k.p.c. i art. 56 k.p. w związku z art. 45 § 2 k.p., przez zmianę merytorycznego rozstrzygnięcia zawartego w pkt II sentencji wyroku [...] (i zmianę pkt I prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 23 listopada 2004 r. [...]), w którym zasądzono pozwanemu odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę (zwolnienie, w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. ze stanowiska specjalisty w Oddziale WFOŚiGW w W.) i przyjęcie wskutek tej zmiany, że ze względu na przesłankę celowości niezasadne było przywrócenie pozwanego do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy właściwych dla głównego specjalisty w Oddziale WFOŚiGW w L., która to zmiana sprawia, że pkt II wyroku [...] zwalnia powoda od wykonania czynności określonej w pkt I sentencji tego wyroku, a przede wszystkim zwalnia powoda z dniem 2 marca 2001 r. od wykonania zobowiązania określonego prawomocnym wyrokiem [...]; 3) art. 328 § 2 k.p.c. w związku z

art. 233 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. oraz w związku z art. 48 § 1 k.p. i art. 81 § 1 k.p., przez pominięcie (odmówienie mocy dowodowej) wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2001 r., I PKN 534/00, w aspekcie zarzutów podniesionych w kasacji od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 11 kwietnia 2000 r. [...], a w szczególności zarzutu naruszenia art. 45 § 1 k.p. oraz w aspekcie zgłoszonej przez pozwanego w dniu 10 lipca 2001 r. „gotowości niezwłocznego podjęcia pracy” i pozostawania w gotowości do świadczenia pracy.

W ramach podstawy naruszenia przepisów prawa materialnego skarżący wskazał naruszenie: 1) art. 45 § 1 k.p. i art. 48 § 1 k.p., w związku z art. 365 § 1 k.p.c., przez błędną wykładnię i niewłaściwe ich zastosowanie polegające na zmianie merytorycznego rozstrzygnięcia zawartego w pkt I i II sentencji wyroku [...] oraz w pkt I wyroku [...], a także pominięcia prawomocnego wyroku [...] i w konsekwencji błędne przyjęcie daty reaktywowania stosunku pracy łączącego strony, a zwłaszcza przyjęcie, że w dniu 17 kwietnia 2000 r. doszło w ogóle do reaktywowania „poprzedniego” stosunku pracy z pozwanym oraz że „poprzedni” stosunek pracy przestał istnieć z dniem 2 marca 2001 r., powodujące, że wynikające z wyroku [...] uprawnienie pozwanego do podjęcia pracy na „poprzednich” warunkach oraz odpowiadający temu uprawnieniu obowiązek powoda, polegający na dopuszczeniu go do niej wygasły; 2) art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 48 § 1 k.p., przez błędną wykładnię i przyjęcie, że nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wynikające z wyroku [...], polegające na przywróceniu pozwanego do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy wygasło (zostało wykonane), a zdarzeniem tym była nakazana tym wyrokiem restytucja stosunku pracy, która nastąpiła 17 kwietnia 2000 r. w chwili zgłoszenia przez pozwanego gotowości do świadczenia pracy i przystąpienia do niej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty podstaw rozpatrywanej skargi kasacyjnej opierają się na przyjętym przez autora skargi założeniu, że zaskarżony wyrok wynika ze „zmiany” merytorycznego rozstrzygnięcia zawartej w pkt 1 wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 12 grudnia 2002 r. [...], ze „zmiany merytorycznego rozstrzygnięcia zawartego w pkt II powyższego wyroku i w wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 23 listopada 2004 r. [...] oraz z „pominięcia” wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 23 grudnia 1999 r. [...].

Powyższe założenie co do „zmiany” i co do „pominięcia” prawomocnych wyroków nie ma jakichkolwiek podstaw. Skarżący posługuje się wyrażeniem „zmiany prawomocnego wyroku” w jakimś specjalnym znaczeniu oderwanym od znanej procedurze cywilnej instytucji zmiany wyroku, np. w postępowaniu instancyjnym w razie uwzględnienia apelacji (art. 386 § 1 k.p.c.), czy zmiany zaskarżonego prawomocnego wyroku na skutek skargi o wznowienie postępowania (art. 412 § 2 k.p.c.). Z uzasadnienia rozpatrywanej skargi kasacyjnej wynika, że skarżącemu nie chodzi jednak o procesową zmianę wskazanych wyroków, ale o nadanie im niewłaściwego znaczenia w relacji do „pominiętego” wyroku, którego dotyczył przedmiot rozpatrywanej sprawy. Przeniknięcie znaczenia wyrażen, którymi posługuje się wnoszący skargę kasacyjną, prowadzi do stwierdzenia bezzasadności podniesionych zarzutów.

Wyroku z dnia 23 grudnia 1999 r. [...] zaskarżony wyrok nie pominął, skoro wyrok ten - jak to szczegółowo przedstawiono w części wstępnej niniejszego uzasadnienia - rozstrzyga o oddaleniu bezzasadnej apelacji pozwanego od wyroku Sądu pierwszej instancji orzekającego o pozbawieniu wykonalności przedmiotowego wyroku. Stosownie do podstaw wyroków Sądów obu instancji, Sądy te wyjaśniając istotę rozpatrywanego powództwa przeciwegzekucyjnego (art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.) dokładnie i niewadliwie rozpoznały zdarzenie, które według powództwa spowodowało wygaśnięcie zobowiązania wynikającego z wyroku z dnia 23 grudnia 1999 r. i oceniły znaczenie wyroków wydanych w innych sprawach, które dotyczyły stron.

Przedmiotowym wyrokiem z dnia 23 grudnia 1999 r. rozstrzygnięto o przywróceniu Grzegorza D. do pracy w Wojewódzkim Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w W. na dotychczasowych warunkach. W dacie tego wyroku strony nie pozostawały w stosunku pracy i ten właśnie fakt musi być brany pod uwagę przy wyjaśnianiu związku pomiędzy wyrokiem przywracającym Grzegorza D. do pracy a sytuacją, która powstała między stronami po dniu 17 kwietnia 2000 r., że nastąpiło wówczas przywrócenie do pracy na podstawie tego (a nie jakiegokolwiek innego) wyroku. Jak to bowiem - bezspornie - wyjaśniono, w dniu 17 kwietnia 2000 r. Grzegorz D. na wezwanie pracodawcy, powołującego się na zobowiązanie wynikające z wyroku Sądu pracy z dnia 23 grudnia 1999 r., zgłosił się do pracy i pracę podjął. Bez potrzeby powtarzania szczegółowych ustaleń przedstawionych w części wstępnej niniejszego uzasadnienia, odnosząc się do zarzutów skargi kasacyjnej, trzeba podkreślić tę zasadniczą zmianę stanu rzeczy wynikającą w następstwie zastosowania się pracodawcy do wyroku z dnia 23 grudnia 1999 r. Sytuacja rozwiązania stosunku

pracy, a więc - nieistnienia tego stosunku - została zastąpiona przez jego „reaktywację”. Nie może budzić wątpliwości ustalenie zaskarżonego wyroku, że jedynym źródłem reaktywowanego stosunku pracy był przedmiotowy wyrok. Przywrócenie do pracy nastąpiło wszak na jego podstawie z wyrażeniem przez pracodawcę i pracownika odpowiednich oświadczeń woli, w tym przez zgłoszenie się pracownika do pracy i jej podjęcie. Należy zauważyć, że zdarzenia, które nastąpiły już po przywróceniu Grzegorza D. do pracy, potwierdzają - a nie zaprzeczają jak to zarzuca skarżący - zasadnicze ustalenie, iż zobowiązanie wynikające z wyroku z dnia 23 grudnia 1999 r. zostało wykonane 17 kwietnia 2000 r. Przecież skierowanie pracownika przez pracodawcę w trybie art. 42 § 4 k.p. na określony czas do wykonywania pracy w innym miejscu niż poprzednio wynika z wcześniejszego uznania przez pracodawcę, że Grzegorz D. został przywrócony do pracy na poprzednich warunkach, dotyczących określonego stanowiska i miejsca wykonywania pracy.

Powierzenie Grzegorzowi D. na podstawie art. 42 § 4 k.p. innej pracy oznacza, że pracodawca uwzględnił zobowiązanie restytucji stosunku pracy według warunków wynikających z wyroku Sądu pracy. O tym, że pracodawca przywrócił Grzegorza D. na poprzednie warunki pracy, to jest na warunki wynikające z wyroku z dnia 23 grudnia 1999 r., jednoznacznie i bezpośrednio świadczy akt wypowiedzenia właśnie tych, a nie innych, warunków pracy, dokonany 17 kwietnia 2000 r. Jest oczywiste, że wypowiedzenie to odnosiło się do istniejącego po przywróceniu do pracy Grzegorza D. stosunku pracy z jego warunkami, które zostały wypowiedziane.

Tak więc, stosownie do niebudzących zastrzeżeń ustaleń zaskarżonego wyroku trzeba stwierdzić, że czynności pracodawcy dotyczące skierowania pracownika na trzy miesiące do wykonywania pracy innej niż ta, której warunki pracownikowi przysługiwały, następnie wypowiedzenie warunków pracy, a wreszcie rozwiązanie stosunku pracy w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., są zdarzeniami, które nastąpiły już po restytucji stosunku pracy na podstawie wyroku z dnia 23 grudnia 1999 r.

Zupełnie bezpodstawnie, powyższymi podstawom zaskarżonego wyroku, adekwatnie odpowiadającym przesłankom pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego określonym w art. 840 § 1 pkt 2 zdanie drugie k.p.c., skarżący przeciwstawia wskazane w skardze sprawy sądowe i wyroki, których przedmioty są odmienne od przedmiotu sprawy niniejszej. Podzielając ocenę prawną zawartą w zaskarżonym wyroku wystarczy podkreślić to, że w żadnej ze wskazanych w skardze kasacyjnej spraw podstawą sporu (por. art. 366 k.p.c.) nie były zdarzenia objęte zakresem roz-

strzygnięcia w wyroku z dnia 23 grudnia 1999 r. [...], ani też zdarzenia dotyczące wykonania tego wyroku. Grzegorz D. po uzyskaniu przywrócenia do pracy na podstawie wyroku z 23 grudnia 1999 r. występował w innych sprawach i o co innego - o ochronę przed czynnościami pracodawcy naruszającymi prawa pracownika, dokonywanymi już po przywróceniu do pracy. W szczególności, jeżeli w jednej z takich spraw Sąd pracy (w wyroku z dnia 12 grudnia 2002 r. [...]) udzielił Grzegorzowi D. ochrony w związku z bezprawnym wypowiedzeniem warunków pracy dokonany po przywróceniu do pracy, sprzecznie z istotą tego przywrócenia, to - wbrew stanowisku skarżącego - z tego orzeczenia w żaden sposób nie wynika rozstrzygnięcie w przedmiocie objętym niniejszym procesem. Przedmiotem osądu w sprawie [...] były inne zdarzenia dotyczące innej sytuacji (powstałej po wykonaniu wyroku z 23 grudnia 1999 r.), tyle tylko, że oceniane z uwzględnieniem konsekwencji poprzedniego przywrócenia Grzegorza D. do pracy na określonych warunkach.

Z powyższych przyczyn, uznając, że wszystkie zarzuty rozpatrzonej skargi kasacyjnej wynikają z bepodstawnych założeń i są oczywiście bezzasadne, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

=====